

Tôi không thể

Hôm nay, lớp học của cô giáo Donna có một sự kiện khác thường, học sinh đang làm gì đó rất phấn khích lắm. Donna dạy môn Nghệ thuật Ngôn Ngữ, giúp cho học sinh cảm thấy mạnh mẽ hơn, yêu quý và có trách nhiệm với bản thân hơn. Công việc của tôi hôm ấy là quan sát xem lớp học này có hiệu quả thế nào. Vậy nên tôi chọn một ghế trống và ngồi xuống cuối lớp. Tất cả học sinh đều đang viết vào một tờ giấy trắng.

Cô bé ngồi cạnh tôi đang viết đầy những câu "Tôi không thể": "Tôi không thể làm cho bạn Debbie quý em", "Tôi không thể nhân chia ba con số"... Tờ giấy đã đầy một nửa mà cô chưa có vẻ ngừng lại. Cô bé viết làm có vẻ kiên quyết, dứt khoát lắm. Tôi liền đứng dậy đi xem những cô cậu học sinh khác viết những thứ mà họ không thể làm. Một cậu học sinh gầy gò thì viết: "Tôi không thể chạy nhanh trong giờ thể dục". Một cô bé mập mập thì viết: "Tôi không thể ăn sôcôla". Đến lúc này tôi đã khá tò mò đi lại phía Donna. Cô ấy cũng có vẻ đang bận rộn: "Mình không thể gọi mẹ của Jonh đến họp phụ huynh. mình không thể bảo em Alan dùng lời nói thay cho nắm đấm..." - đó là những gì mà Donna đang viết.

"Xong rồi, kết thúc thôi các em!". Các học sinh đều gấp giấy lại, mang ra bàn cô giáo, bỏ vào một cái hộp gỗ. Donna cũng bỏ giấy của cô vào đó. Đây nắp hộp lại, Donna ôm hộp ra cửa, theo sau là tất cả học sinh và tôi. Ra đến vườn, cô lấy xẻng đã xếp sẵn ngoài đó phát cho mọi người. Họ bắt đầu đào.

Mười phút sau, cái hố khá sâu, họ đặt cái hộp "Tôi không thể" xuống và nhanh chóng lấp lại. Ba mươi một học sinh lớp 10 đứng

xung quanh:

"Nào các em, nắm tay nhau và cúi đầu!" .Học sinh đứng vòng quanh "ngôi mộ": "Hôm nay chúng ta ở đây để tưởng niệm "Tôi không thể". Khi "Tôi không thể" còn sống, tên của anh ta được nói ở khắp mọi nơi. Nay chúng ta mong "Tôi không thể" tìm được yên bình ở nơi này. Thay vào đó là các anh chị em của anh ta là "Tôi có thể", "Tôi sẽ"... các em đồng ý không?"

Tôi biết là các em học sinh sẽ không bao giờ quên ngày hôm ấy. Rồi cô Donna dẫn các em vào lớp. Họ "ăn mừng" sự ra đi của "Tôi không thể" bằng bánh quy, bỏng ngô và nước quả. Như một phần của buổi lễ, cô Donna viết lên góc bảng: "Tôi không thể" và ngày tháng "hi sinh" của nó.

Tôi không phải là học sinh của Donna, thực ra cô ấy đã từng là học sinh của tôi. Nhưng hôm ấy tôi đã học được ở Donna nhiều điều. Cho đến giờ, tôi vẫn còn nhớ 31 học sinh lớp 10 cùng cô giáo nắm tay, cúi đầu tưởng niệm... "Tôi không thể".